

U s n e s e n í

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zdeňky Táborské a soudkyň JUDr. Radmily Baďurové a JUDr. Lenky Severové v právní věci žalobkyně **Věry K.**, nar. xxx, zast. JUDr. Zuzanou Šmídovou, advokátkou se sídlem Ostrava – Mariánské Hory, Prostorná 4, proti žalovanému **Bytovému družstvu Křížíkova 19**, se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Křížíkova 19, zast. JUDr. Petrem Schlesingerem, advokátem se sídlem Slovákova 11, Brno, **o určení, že žalobkyně je nájemkyní bytu**, o odvolání žalobkyně proti usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 26.04.2013, č.j. 32C 281/2006 – 354,

t a k t o :

- I. Usnesení okresního soudu se v odstavci I. výroku **potvrzuje**.
- II. V odstavci II. výroku se **mění** tak, že řízení se **nepřerušuje**.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením okresní soud rozhodl, že se pokračuje v řízení a současně v odstavci II. výroku přerušil řízení o povolení obnovy dle návrhu ze dne 06.08.2012 do pravomocného skončení řízení u Nejvyššího soudu České republiky o dovolání proti Rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13.11.2012, č.j. 56Co 171/2010-344.

Své rozhodnutí okresní soud odůvodnil tím, že řízení o povolení obnovy bylo přerušeno usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 05.09.2012, č.j. 32C 281/2006-332 v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 písm. c) občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) do pravomocného skončení řízení o dovolání proti Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30.11.2011, č. j. 71 Co 268/2000-297. Protože Nejvyšší soud ČR dne 09.04.2013 o dovolání rozhodl, okresní soud výrokem

I. rozhodl tak, že se v řízení pokračuje. V dalším výroku okresní soud řízení přerušil, neboť rozhodnutí, a to rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 26Cdo 4904/2010 ze dne 21.09.2011 a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13.07.2010 sp.zn. 56Co 171/2010, jež jsou žalobkyní uvedeny jako důvod pro povolení obnovy řízení, byly sice k ústavní stížnosti žalobkyně Nálezem Ústavním soudem České republiky č.j. IV ÚS 3653/11 zrušeny, avšak Krajský soud v Ostravě dne 13.11.2012 opětovně rozhodl rozsudkem č.j. 56Co 171/2010-344. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dovolání. Okresní soud má tak za to, že jsou podmínky pro nové přerušování řízení, neboť pokud by v řízení bylo pokračováno, rozhodnutím NS ČR by řízení o povolení obnovy bylo ovlivněno.

Proti tomuto rozhodnutí podala včasné odvolání žalobkyně. Žalobkyně jednak považovala rozhodnutí okresního soudu za zmatečné, když v jednom výroku okresní soud vyslovil, že se v řízení pokračuje a v druhém řízení přerušil, a jednak nesouhlasila s novým přerušování řízení. Přerušování řízení žalobkyně nedosáhne rozhodnutí ve věci určení neplatnosti výpovědi z nájmu bytu. Žalobkyně dále uváděla, že proti rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě č.j. 71Co 268/2011 – 297 a usnesení NS ČR č.j. 26Cdo 3476/2012 – 337 podala žalobkyně ústavní stížnost, o které dosud nebylo rozhodnuto. Pravomocné rozhodnutí ve věci 32C 281/2006 bude mít dopad na rozhodnutí ve věci 32C 373/2008. Proto žalobkyně současně vznáší námitku podjatosti vůči projednávající soudkyni Mgr. Jitce Kulichové. Z odvolání žalobkyně je zřejmý nesouhlas s rozhodnutím okresního soudu.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl potvrzení rozhodnutí okresního soudu s tím, že okresní soud ve věci postupoval v souladu s občanským soudním řádem a správně rozhodl jak o pokračování v řízení, tak o přerušování. Námitka podjatosti je nedůvodná, neboť nemůže být vznesena pro postup soudce v řízení. V další části se žalovaný vyjádřil k obsahu rozhodnutí Ústavního soudu.

Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud napadené rozhodnutí včetně předcházejícího řízení a dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné.

Předně odvolací soud podotýká, že předmětem řízení, jehož obnovy se žalobkyně domáhá, není určení neplatnosti výpovědi z nájmu bytu, nýbrž určení, že žalobkyně je nájemkyní bytu. Právě v důsledku této změny žaloby došlo k zastavení řízení usnesením okresního soudu ze dne 17.03.2011, č.j. 32C 281/2006 – 265 ve znění usnesení krajského soudu ze dne 30.11.2011, č.j. 71Co 268/2011 – 297 z důvodu překážky řízení věci pravomocně rozhodnuté. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně jak dovolání, tak žalobu na obnovu řízení. Okresní soud pak dle § 235b odst. 3 o.s.ř. (v usnesení okresního soudu nesprávně uveden § 109 odst. 2 písm. c) o.s.ř.) řízení správně přerušil, a to do skončení dovolacího řízení. Protože o dovolání žalobkyně bylo NS ČR dne 14.03.2013 rozhodnuto, odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno a okresní soud správně rozhodl o pokračování řízení.

Z těchto důvodů bylo rozhodnutí okresního soudu jako věcně správně dle § 219 o.s.ř. potvrzeno.

V další části svého rozhodnutí se okresní soud zabýval tím, zda existují další okolnosti, pro které by bylo vhodné řízení přerušit. Další důvod přerušování řízení

spatřuje okresní soud v novém rozhodnutí odvolacího soudu (č.j. 56Co 171/2010 – 344) ve věci vyklizení žalobkyně z předmětného bytu, k němuž se upíná žalobkyní požadované určení, a to za situace, kdy toto nové rozhodnutí bylo napadeno dovoláním žalovaného.

Řízení je obecně dle § 109 odst. 2 písm. c) o.s.ř. možné přerušit, jestliže probíhá řízení, v němž je řešena otázka, která může mít význam pro rozhodnutí soudu. Význam pro rozhodnutí soudu může mít jiné probíhající řízení tehdy, jestliže může ovlivnit rozhodnutí soudu.

Okresní soud při úvaze o přerušení řízení vyšel toliko ze zjištění, že probíhá jiné řízení, ale nedostatečně vyhodnotil, jak mohou výsledky tohoto jiného řízení ovlivnit jeho konečné rozhodnutí ve věci samé.

V případě přerušení řízení o povolení obnovy je nutno vzít do úvahy i další skutečnosti, zejména vztahující se k přípustnosti žaloby pro obnovu řízení, popř. její včasnosti. Je totiž nepochybné, že jiné probíhající řízení může mít význam na rozhodnutí o žalobě o obnově řízení jen v případě, že je žaloba přípustná.

Dle § 228 odst. 1 písm. a), b) o.s.ř. žalobou na obnovu řízení účastník může napadnout pravomocný rozsudek nebo pravomocné usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé: a) jsou-li tu skutečnosti, rozhodnutí nebo důkazy, které bez své viny nemohl použít v původním řízení před soudem prvního stupně nebo za podmínek uvedených v ustanovení § 205a a 211a též před odvolacím soudem, pokud mohou přivodit pro něho příznivější rozhodnutí ve věci; b) lze-li provést důkazy, které nemohly být provedeny v původním řízení před soudem prvního stupně nebo za podmínek uvedených v ustanovení § 205a a § 211a též před odvolacím soudem, pokud mohou přivodit pro něho příznivější rozhodnutí ve věci.

Soudní rozhodnutí se rozčleňují na rozhodnutí ve věci samé a rozhodnutí, kterým se řízení končí. Pojem věc sama je nutno chápat jako předmět řízení, pro který se řízení vede. Rozhodnutím soudu ve věci samé je tedy takové rozhodnutí, jímž je rozhodnuto právě o předmětu, pro něž se řízení vede. Ve sporném řízení, v němž má být rozhodnut spor o právo mezi účastníky, kteří stojí proti sobě v postavení žalobce a žalovaného, je za rozhodnutí ve věci samé pokládáno věcné rozhodnutí o nároku uplatněném žalobou (srov. § 79 odst. 1 o.s.ř.), o němž bylo příslušné řízení vedeno (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.8.1997 sp.zn. 2Cdon 484/97, uveřejněné pod č. 88 v časopise Soudní judikatura, roč. 1997). Usnesení soudu o zastavení řízení není (byť jde o rozhodnutí, jímž se řízení končí) rozhodnutím soudu ve věci samé, neboť se jím nerozhoduje o nároku uplatněném žalobou (o předmětu řízení), a nezakládá se jím proto ani překážka věci pravomocně rozhoduté (§ 159a odst. 5 o.s.ř.) (viz. Roz. NS ČR sp.zn. 21Cdo 1166/2010 či sp.zn. 30Cdo 586/2010).

Žalobkyně svou žalobou o obnově řízení napadla usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30.11.2011, č.j. 71Co 268/2011 - 297, kterým bylo řízení zastaveno, tedy nemeritorní rozhodnutí, kterým se sice řízení končí, ale soud nerozhodl ve věci samé. Z tohoto důvodu má odvolací soud za to, že není důvod pro přerušení řízení, nýbrž prostor pro rozhodnutí, ve kterém se bude okresní soud zabývat především přípustností žaloby o obnově řízení.

Z tohoto důvodu odvolací soud usnesení okresního soudu v napadené části, tj. v odstavci II. výroku dle § 20 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil tak, že řízení se nepřerušuje. Důvody pro kasaci rozhodnutí z důvodu, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce, nebyly totiž shledány.

Vznesenou námitku podjatosti považuje odvolací soud za zcela nedůvodnou, když důvody pro vyloučení soudce dle § 14 o.s.ř. odvolací soud neshledal. Mgr. Jitka Kulichová, jak vyplývá z jejího vyjádření k námitce, je bez poměru k účastníkům řízení, jejich zástupcům a k předmětu řízení. Žádné relevantní okolnosti, které by mohly vést k vyloučení této soudkyně, neuvádí ani žalobkyně, když dle § 14 odst. 4 o.s.ř. důvodem k vyloučení soudce (přisedícího) nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce (přisedícího) v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolání lze podat k Nejvyššímu soudu v Brně, a to do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu, prostřednictvím Okresního soudu v Ostravě.

V Ostravě dne 15. srpna 2013

Za správnost vyhotovení:
Eva Gergišáková

JUDr. Zdeňka Táborská v.r.
předsedkyně senátu